

Joels bok och den laodiceiska sjundedagsadventistkyrkan - Nummer åtta

Jeff Pippenger

2025-12-09

Tal åtta

Vem skall han lära kunskap? och vem skall han ge förstånd i läran? Dem som är avvanda från mjölken, dem som har skilts från bröstet.

Ty bud på bud måste komma, bud på bud, bud på bud; rad på rad, rad på rad, rad på rad; här litet och där litet. Ty genom stammande läppar och med ett annat tungomål skall han tala till detta folk, till dem som han sade: Detta är vilan, genom vilken ni kan låta den trötte finna ro; och detta är vederkvickelsen. Men de ville inte höra.

Men Herrens ord blev för dem bud på bud, bud på bud, regel på regel, regel på regel, här litet och där litet, för att de skulle gå och falla baklänges och krossas och snärjas och fångas.

Hören därför Herrens ord, ni bespottare, som råder över detta folk som är i Jerusalem. Eftersom ni har sagt: Vi har slutit ett förbund med döden, och med dödsriket har vi träffat en överenskommelse; när den översvämmande gisslan drar fram, skall den inte nå oss; ty vi har gjort lögnen till vår tillflykt, och under falskheten har vi gömt oss. Därför säger Herren Gud så: Se, jag lägger i Sion till grund en sten, en beprövad sten, en dyrbar hörnsten, en fast grundval; den som tror skall inte fly i hast. Och jag skall göra rätten till rättesnöre och rättfärdigheten till lod; och haglet skall sopa bort lögnens tillflykt, och vattnen skall översvämma gömstället. Och ert förbund med döden skall göras om intet, och er överenskommelse med dödsriket skall inte bestå; när den översvämmande gisslan drar fram, då skall ni bli nedtrampade av den. Jesaja 28:9–18.

De hånfulla män som styr Jerusalem är ledarna för den laodiceiska Sjundedagsadventistkyrkan, vilka Jesaja några verser tidigare identifierade som "Efraims druckna" och "högmödetets krona".

Vid pingsten svarade Petrus dem som påstod att budskapet förkunnades av druckna män.

Tidsperioden för det sena regnet handlar om ett sant och ett falskt budskap om det sena regnet. Ett budskap från Herren frambringar alltid två klasser av tillbedjare, och båda klasserna dricker vin. Det helgade budskapet, eller det helgade vinet, är det som avskärs från de otrognas mun i Joel.

Vakna, ni drinkare, och gråt; och jämra er, alla ni som dricker vin, för det nya vinets skull; ty det har tagits bort från er mun. Joel 1:5.

I Joel kapitel ett fördöms och döms vingårdens onda vingårdsmän, vilka representerar den laodiceiska sjundedagsadventistkyrkan, i samband med att det "nya vinet" blir "avskuret" från deras munnar. Gud har avskurit eller undanhållit utgjutelsen av Guds Ande i det sena regnet, såsom framställt genom "spis- och dryckesoffren", från de onda, druckna vingårdsmännen.

Matoffret och drickoffret har avskurits från Herrens hus; prästerna, Herrens tjänare, sörjer. Fältet är förött, landet sörjer; ty säden är fördärvad, det nya vinet har torkat bort, oljan sinar. Skäms, ni jordbrukare; jämra er, ni vingårdsmän, över vetet och kornet; ty skörden på fältet har gått förlorad. Vinstocken har torkat bort, och fikonsträdet vissnar; granatäppelträdet, även palmen och äppelträdet, ja, alla markens träd, har vissnat: ty glädjen har vissnat bort från människornas barn. Omgjorda er och klaga, ni präster; jämra er, ni altarets tjänare; kom, tillbringa natten i säcktyg, ni min Guds tjänare: ty matoffret och drickoffret har undanhållits från er Guds hus. Helga en fasta, utlys en högtidssammankomst, samla de äldste och alla landets invånare till Herren er Guds hus och ropa till Herren: Ack för dagen! ty Herrens dag är nära, och såsom en förödelse från den Allsmäktige skall den komma. Är inte matoffret avskuret inför våra ögon, ja, glädje och fröjd från vår Guds hus? Joel 1:9–16.

När Jesajas ”Efraims drinkare” ”vaknar” i Joel, är de omständigheter de vaknar upp till budskapet om det sena regnet — framställt som ”nytt vin”. Det har undanhållits Guds utvalda förbundsfolk. ”Säd” i avsnittet är ett allmänt ord för sädesslag, och Guds Ord är Himmels Bröd, och i avsnittet har det blivit ”förött”.

Det ”nya vinet” är budskapet om den närvarande sanningen som anlände vid 9/11. Det ”nya vinet har torkat bort” och ”skurits av”, ty det ”nya vinet” erkänns endast av dem som återvänder till Jeremias ”gamla” stigar, eftersom ett ”nytt” budskap alltid står i överensstämmelse med det ”gamla” budskapet. Ordet som översatts med ”torkat bort” betyder ”att blygas” på hebreiska.

De som ”skäms” utgör ett huvudämne i Joel och hos profeterna. Efraims drinkare skäms över sitt förfalskade budskap om det sena regnet, vilket ofta kallas ett budskap om ”fred och trygghet”. De tre symbolerna säd, nytt vin och olja representerar budskapet om det sena regnet. Det sena regnet framställs också som den Helige Andes utgjutelse.

Den Helige Andes verk är att överbevisa om synd, rättfärdighet och dom, och just i den ordningen. Guds ord överbevisar om synd och framställs genom ”säd”. Att äga det ”nya vinet” identifierar dem som är i besittning av den Helige Ande, som framställs genom ”regn” och även genom ”vin”, ty både ”regn” och ”vin” kan lätt påvisas vara ett budskap eller en lära.

Men jag säger er sanningen: Det är för ert bästa att jag går bort. Ty om jag inte går bort, kommer Hjälparen inte till er; men när jag går bort, skall jag sända honom till er. Och när han kommer, skall han överbevisa världen om synd och om rättfärdighet och om dom: om synd, därför att de inte tror på mig; om rättfärdighet, därför att jag går till min Fader och ni ser mig inte längre; om dom, därför att denna världens furste är dömd. Jag har ännu mycket att säga er, men ni kan inte bära det nu. Men när han kommer, sanningens Ande, då skall han leda er in i hela sanningen. Ty han skall inte tala av sig själv, utan vad han hör, det skall han tala, och han skall förkunna för er vad som skall komma. Johannes 16:7–13.

Joels ”säd” är Guds ord, vilket överbevisar om ”synd”. ”Rättfärdighet” uppenbaras hos dem som har förenat sin mänsklighet med gudomlighet genom den närvarande sanningens budskap, framställt som ”nytt” (närvarande-sanningens) ”vin” (budskap). ”Oljan” är symbolen för ”dom”, ty ”domen” grundar sig på huruvida de som döms har ”olja”. Joels säd, nya vin och olja är

överbevisningen om synd, rättfärdighet och dom. Alla beståndsdelarna i den Helige Andes verk i samband med utgjutandet av det sena regnet utgör de sanningar som skall pröva laodikeisk adventism med början vid 9/11, när Joel befäller dem att "Vakna!"

De tre symbolerna i budskapet om det sena regnet motsvarar de tre änglarnas budskap i Uppenbarelseboken fjorton, och "åkerbrukarna" skall "blygas" och "vingårdsmännen" skall "jämra sig". I Joel skall Guds folk aldrig komma på skam.

Och ni skall förstå att jag är mitt i Israel, och att jag är Herren, er Gud, och ingen annan; och mitt folk skall aldrig någonsin komma på skam. Joel 2:27.

Åkermännen och vingårdsmännen står där skamsna och jämrar sig, eftersom det förfalskade budskapet om det sena regnet som de frambär är maktlöst att frambringa liv i den vingård som de har fått i uppdrag att vårda. Adventismen vet genom sin profetissa att de var kallade att uppfylla erfarenheten av det sena regnet, men fältens frukt har vissnat. De skäms och gråter, särskilt "över vetet och över kornet". Förstlingsoffret av "korn" på Kristi uppståndelses dag inledde pingstsäsongen, vilken avslutades vid pingsten med pingstens förstlingsoffer av "vete". Efraims drinkare skäms därför att de befinner sig på fel sida av pingstsäsongen, vilken upprepas från 11 september fram till söndagslagen, då det sena regnet faller.

"Många har i stor utsträckning underlåtit att ta emot det förra regnet. De har inte erhållit alla de välsignelser som Gud därigenom har berett för dem. De förväntar sig att bristen skall fyllas genom det senare regnet. När nådens rikaste överflöd skall utgjutas, ämnar de öppna sina hjärtan för att ta emot det. De begår ett fruktansvärt misstag. Det verk som Gud har påbörjat i människohjärtat genom att ge sitt ljus och sin kunskap måste ständigt fortgå. Varje människa måste inse sin egen nödvändighet. Hjärtat måste tömmas på all orenhet och renas för Andens inneboende. Det var genom bekännelse och övergivande av synden, genom innerlig bön och helgelse av sig själva åt Gud, som de första lärjungarna beredde sig för den Helige Andes utgjutelse på pingstdagen. Samma verk, men i större utsträckning, måste utföras nu. Då behövde den mänskliga redskapet endast be om välsignelsen och vänta på att Herren skulle fullkomna verket för hans del. Det är Gud som började verket, och han skall fullborda sitt verk och göra människan fullkomlig i Jesus Kristus. Men det får inte förekomma någon försummelse av den nåd som framställs genom det förra regnet. Endast de som lever i överensstämmelse med det ljus de har kommer att få större ljus. Om vi inte dagligen går framåt i att förverkliga de aktiva kristna dygderna, skall vi inte känna igen den Helige Andes uppenbarelser i det senare regnet. Det kan falla på hjärtan runt omkring oss, men vi skall inte urskilja eller ta emot det." Testimonies to Ministers, 506, 507.

I sammanhanget av den linje som syster White kallar den "pentekostala tiden" var "det förra regnet" Kristus som andades på lärjungarna efter att Han hade stigit ned från sitt himmelska möte efter att Han hade uppstått. "Det senare regnet" i detta sammanhang var Pingsten. Vid den pentekostala tidens alfa andades några droppar över lärjungarna, och vid dess omega talade de lärjungar som hade blivit andade på med eldstungor till hela världen. En manifestation av den Helige Ande vid början och vid slutet. Gudomligheten som genom ett budskap förmedlar den Helige Ande till mänskligheten i början, och gudomlighet och mänsklighet förenade, såsom

representerat av tungor (mänsklighet) och eld (Gudomlighet), och som genom ett budskap förmedlar den Helige Ande till mänskligheten vid slutet. Förstlingsoffret av korn i början motsvarar Kristi uppståndelse, och de två bröden av vete i Pingstens förstlingsoffer motsvarar Pingsten.

De två bröden är det enda offret som innehöll surdeg, en symbol för synd. Bröden var bakade och representerade därmed syndens borttagande, men bekräftade samtidigt sanningen att de två viftoffrens bröd, som representerade de etthundrafyrtiofyra tusen, var män och kvinnor som varit syndare men blivit renade från dessa synder av Förbundets Budbärare i Malaki kapitel tre. Således representerade pingsttidens alfa Himmels Bröd som undervisade sina lärjungar, och den tidens omega hade dessa samma lärjungar symboliserade som två bröd som lyftes upp till himlen. Så förenas symbolen för gudomlighet och mänsklighet i eldstungorna och upplyftandet av viftoffret, vilket förebildade att lärjungarna skulle bära budskapet till världen, för att identifiera att de etthundrafyrtiofyra tusen skall lyftas upp som ett offer som fullkomligt representerar Jesus Kristus, och Jesus Kristus representerar att gudomlighet förenad med mänsklighet inte syndar.

Att inte "ta emot det tidigare regnet" och samtidigt förvänta sig "att bristen" på "alla de välsignelser som Gud" "försåg" med "det tidigare regnet" "skall ersättas genom det senare regnet" är "ett fruktansvärt misstag". Det tidigare regnet är Jeremias "gamla stigar", som identifierades som den stig man skulle vandra på vid 9/11. Det är "ett fruktansvärt misstag" och också en stark villfarelse som får människor att tro att de har ett budskap om det senare regnet som är byggt på en klippa, endast för att upptäcka att deras budskap var byggt på sand.

Petrus skändes inte för att i sin framställning av de ett hundra fyrtiofyra tusen under den sena regnets tidsperiod direkt förklara vilka som var och inte var druckna. Alla profeterna talar om de sista dagarna, och Joel identifierar "Efraims drinkare" som vaknar upp och konfronteras med tydliga bevis för att privilegiet att vara det folk som skulle förkunna den tredje ängelns höga rop under den sena regnets kraft för alltid har tagits ifrån dem. De ett hundra fyrtiofyra tusen utvecklas och beseglas under den sena regnets tidsperiod från 11 september fram till söndagslagen. De är de som följer Lammet varthelst Han går.

Petrus vid pingsten representerar dem som förkunnar budskapet om det sena regnet, vilket han grundar på Joels bok. Judarna, som hade fått ansvaret att fira pingsten genom hela sin historia, underrättades av Petrus om att den pingst som alla tidigare pingsthögtider hade pekat fram emot nu höll på att uppfyllas. Judarna var, liksom Efraims drinkare, så berusade av Babylons vin att de anklagade Petrus och de elva för att vara druckna, när de frambar budskapet om det sena regnet i Joels boks sammanhang. När Efraims drinkare "vaknar upp" i den femte versen i Joels första kapitel, ställs de inför det sena regnets prövningsprocess, där två klasser utvecklas. I prövningsprocessen känner den ena klassen igen budskapet om det sena regnet, medan den andra klassen inte gör det.

"Vi får inte vänta på det sena regnet. Det kommer över alla som vill erkänna och ta till sig den dagg och de nådeskurer som faller över oss. När vi samlar upp ljusets spillror, när vi uppskattar Guds säkra nådegåvor, han som älskar att vi förtröstar på honom, då skall varje löfte uppfyllas.

’Ty liksom jorden låter sitt spirande skjuta upp, och liksom en trädgård låter det som såtts i den växa upp, så skall Herren Gud låta rättfärdighet och lovsång växa upp inför alla hednafolk.’ Jesaja 61:11. Hela jorden skall uppfyllas av Guds härlighet.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, band 7, s. 984.

Att ”känna igen” innebär att ”erinra sig eller återvinna kunskap”, ty budskapet om det sena regnet känns igen genom tidigare heliga historier som illustrerar det sena regnets historia. Berättelsen om Petrus vid pingsten var insatt i den historiska struktur som framställs av Joel. Joels framställning tillsammans med Petrus uppfyllelse utgör två vittnen om Midnattsropets historia år 1844. Dessa tre vittnen (och andra) skall ”kännas igen” som illustrationer av det sena regnets historia, sammanhang och budskap.

När Kristus andades på lärjungarna efter att Han hade stigit upp och sedan återvänt, var det som ”några få droppar” före det stora utgjutandet på pingstdagen. Vid början och slutet skedde en uppenbarelse av den Helige Andes utgjutande. De få dropparna från Kristus till Hans lärjungar är alfa för pingsttiden, som avslutas med omega och budskapets utgjutande från lärjungarna till världen. Alfa kännetecknas av förstlingsoffret av korn och avslutas med förstlingsoffret av vete. Begynnelsen av det sena regnet utmärktes av de stora byggnadernas fall i New York City den 11 september. Det markerar början på den historia som leder fram till söndagslagen. Den 11 september representeras av kornets förstlingsoffer och söndagslagen av vetets förstlingsoffer.

Efraims drinkare väcks till insikten att deras rike skulle tas ifrån dem och ges åt ett folk som skulle bära de rätta frukterna. Joel framställer drinkarnas olydnad genom att påvisa att ”matoffret” och ”dryckesoffret” har avskurits från Herrens hus och att ”det nya vinet” har avskurits från deras munnar. ”Det nya vinet” är i hebreiskan färskpressad saft, men det ”vin” som drinkarna dricker i vers fem är jäst saft. Två slags vin, vilket representerar lära, och i Joels sammanhang är läran budskapet om det sena regnet. Efraims drinkare har druckit jäst saft, och de är ”avskurna” från den ”nya” färskpressade saften. Två slags vin representerar två budskap om det sena regnet, och drinkarna är ”avskurna” från det rena budskapet. Det hebreiska ord som översatts med ”avskuren” grundar sig på den forntida förbundsseden att stycka djur och gå mellan delarna. Att vara ”avskuren” är att förkastas som Guds förbundsfolk.

Joels bok identifierar Guds folk i de sista dagarna, med början hos milleriterna, som framträdde till följd av att Daniels bok öppnades år 1798, och med avslutning hos de etthundafyrtiofyra tusen, som framträder till följd av att Daniels bok öppnades år 1989. I början representerades den Helige Andes utgjutelse av tidsperioden från lägermötet i Exeter till besvikelsen den 22 oktober 1844. Denna historia uppfyllde liknelsen om de tio jungfrurna i Matteus tjugofem, vilken upprepas in i minsta bokstav i de etthundafyrtiofyra tusens historia.

”Liknelsen om de tio jungfrurna i Matteus 25 åskådliggör också adventfolkets erfarenhet.” Den stora striden, 393.

”Jag hänvisas ofta till liknelsen om de tio jungfrurna, av vilka fem var kloka och fem oförståndiga. Denna liknelse har uppfyllts och kommer att uppfyllas in i minsta bokstav, ty den har en särskild tillämpning på denna tid och har, liksom den tredje ängelns budskap, uppfyllts

och kommer att fortsätta att vara närvarande sanning intill tidens slut.” Review and Herald, 19 augusti 1890.

”Det finns en värld som ligger i ondska, i bedrägeri och villfarelse, i själva dödsskuggans skugga, — sovande, sovande. Vilka känner själavånda för att väcka dem? Vilken röst kan nå dem? Mina tankar förs till framtiden, då signalen skall ges: ’Se, Brudgummen kommer; gå ut för att möta Honom.’ Men somliga kommer att ha dröjt med att skaffa oljan för att fylla på sina lampor, och alltför sent kommer de att finna att karaktären, som representeras av oljan, inte kan överföras. Den oljan är Kristi rättfärdighet. Den representerar karaktär, och karaktär kan inte överföras. Ingen människa kan skaffa den åt en annan. Var och en måste för egen del vinna en karaktär renad från varje syndens fläck.” Bible Echo, 4 maj 1896.

Vilka ”känner själavånda för att väcka” ”en värld som ligger i ondska?” Joel besvarar frågan:

Och det skall ske att var och en som åkallar Herrens namn skall bli frälst; ty på Sions berg och i Jerusalem skall det finnas räddning, såsom Herren har sagt, och bland den kvarleva som Herren kallar. Joel 2:32.

Vi kommer att fortsätta med dessa ting i följande artikel.

Sent på eftermiddagen på uppståndelsedagen var två av lärjungarna på väg till Emmaus, en liten stad åtta mil från Jerusalem. Dessa lärjungar hade inte haft någon framträdande plats i Kristi verk, men de var uppriktiga troende på honom. De hade kommit till staden för att hålla påskan och var djupt förbryllade över de händelser som nyligen hade ägt rum. De hade hört morgonens nyhet om att Kristi kropp hade tagits bort från graven, liksom kvinnornas berättelse om att de hade sett änglarna och mött Jesus. De var nu på väg hem för att begrunda och be. Sorgsna fortsatte de sin kvällsvandring och samtalade om rätttegångens och korsfästelsens scener. Aldrig tidigare hade de varit så fullständigt modfälda. Utan hopp och utan tro vandrade de i korsets skugga.

”De hade inte kommit långt på sin färd förrän en främling slöt sig till dem, men de var så uppslukade av sitt mörker och sin besvikelse att de inte noga lade märke till honom. De fortsatte sitt samtal och gav uttryck åt sina hjärtans tankar. De resonerade om de lärdomar som Kristus hade gett, vilka de tycktes oförmögna att förstå. Medan de talade om de händelser som hade ägt rum, längtade Jesus efter att trösta dem. Han hade sett deras sorg; Han förstod de motstridiga, förbryllande föreställningar som väckte denna tanke i deras sinnen: Kan denne Man, som lät sig själv bli så djupt förödmjukad, vara Kristus? Deras sorg kunde inte hållas tillbaka, och de grät. Jesus visste att deras hjärtan i kärlek var bundna vid Honom, och Han längtade efter att torka deras tårar och fylla dem med glädje och fröjd. Men först måste Han ge dem lärdomar som de aldrig skulle glömma.”

”Han sade till dem: Vad är det ni talar med varandra om medan ni vandrar här och är så sorgsna? Då svarade den ene av dem, som hette Kleopas, och sade till Honom: Är Du den ende främlingen i Jerusalem som inte känner till det som har hänt där under dessa dagar?” De berättade för Honom om sin besvikelse beträffande sin Mästare, ”som var en profet, mäktig i gärning och ord inför Gud och allt folket”; men ”våra överstepräster och rådsherrar”, sade de, ”överlämnade Honom till att dömas till döden och har korsfäst Honom.” Med hjärtan sargade

av besvikelse och med darrande läppar tillade de: ”Vi hoppades att det var Han som skulle återlösa Israel. Och förutom allt detta är det i dag den tredje dagen sedan detta skedde.”

Märkligt att lärjungarna inte kom ihåg Kristi ord och insåg att Han hade förutsagt de händelser som hade inträffat! De insåg inte att den sista delen av Hans uttalande lika förvisso skulle uppfyllas som den första delen, att Han på tredje dagen skulle uppstå igen. Detta var den del de borde ha kommit ihåg. Prästerna och rådsherrarna glömde det inte. På dagen ”som följde efter beredelsedagen kom översteprästerna och fariséerna tillsammans till Pilatus och sade: Herre, vi minns att den bedragaren sade medan Han ännu levde: Efter tre dagar skall jag uppstå igen.” Matteus 27:62, 63. Men lärjungarna kom inte ihåg dessa ord.

”Då sade han till dem: O ni oförståndiga och tröga till hjärtat att tro allt det som profeterna har talat! Borde inte Kristus lida detta och så ingå i sin härlighet?” Lärjungarna undrade vem denne främling kunde vara, eftersom han trängde in i deras innersta själar och talade med sådan allvarlig iver, ömhet och medkänsla, och med ett sådant hoppfullt tonfall. För första gången sedan Kristi förräderi började de känna hopp. Ofta såg de uppmärksamt på sin följeslagare och tänkte att hans ord var just sådana ord som Kristus skulle ha talat. De fylldes av förundran, och deras hjärtan började bulta av glädjefull förväntan.

”Med början hos Mose, själva alfa i Bibelns historia, utlade Kristus i alla Skrifterna det som gällde Honom själv. Hade Han först gett sig till känna för dem, skulle deras hjärtan ha blivit tillfredsställda. I fullheten av sin glädje skulle de inte ha hungrat efter något mer. Men det var nödvändigt för dem att förstå det vittnesbörd som gavs om Honom genom förebilderna och profetiorna i Gamla testamentet. På dessa måste deras tro grundas. Kristus utförde inget under för att överbevisa dem, utan Hans första verk var att förklara Skrifterna. De hade betraktat Hans död som förstörelsen av alla sina förhoppningar. Nu visade Han utifrån profeterna att just detta var det starkaste beviset för deras tro.

”När Jesus undervisade dessa lärjungar visade han hur betydelsefullt Gamla testamentet är som ett vittnesbörd om hans uppdrag. Många bekännande kristna förkastar nu Gamla testamentet och hävdar att det inte längre är till någon nytta. Men detta är inte Kristi lära. Så högt värderade han det att han vid ett tillfälle sade: ’Lyssnar de inte till Mose och profeterna, låter de inte övertyga sig ens om någon uppstår från de döda.’ Luk. 16:31.

”Det är Kristi röst som talar genom patriarker och profeter, från Adams dagar ända till tidens avslutande scener. Frälsaren uppenbaras i Gamla testamentet lika tydligt som i det Nya. Det är ljuset från det profetiska förflutna som framhäver Kristi liv och det Nya testamentets läror med klarhet och skönhet. Kristi underverk är ett bevis på hans gudomlighet; men ett starkare bevis för att han är världens Återlösare finns i jämförelsen mellan Gamla testamentets profetior och det Nya testamentets historia.

Genom att resonera utifrån profetian gav Kristus sina lärjungar en riktig uppfattning om vad han skulle vara i mänskligheten. Deras förväntan på en Messias som skulle inta sin tron och sin kungliga makt i överensstämmelse med människors önskningar hade varit vilseledande. Den skulle hindra en riktig förståelse av hans nedstigande från den högsta till den lägsta ställning som kunde intas. Kristus önskade att hans lärjungars föreställningar skulle vara rena och sanna

i varje enskildhet. De måste så långt som möjligt förstå något om den lidandets kalk som hade tilldelats honom. Han visade dem att den fruktansvärda strid, som de ännu inte kunde fatta, var uppfyllelsen av det förbund som hade ingåtts innan världens grund blev lagd. Kristus måste dö, så som varje lagöverträdare måste dö om han fortsätter i synd. Allt detta skulle ske, men det skulle inte sluta i nederlag, utan i härlig, evig seger. Jesus sade till dem att varje ansträngning måste göras för att frälsa världen från synd. Hans efterföljare måste leva såsom han levde och verka såsom han verkade, med intensiv, uthållig ansträngning.

Så talade Kristus med sina lärjungar och öppnade deras sinnen, så att de kunde förstå Skrifterna. Lärjungarna var trötta, men samtalet avtog inte. Ord av liv och förtröstan föll från Frälsarens läppar. Men ännu var deras ögon hållna. När Han talade till dem om Jerusalems undergång, såg de på den dödsdömda staden med tårar. Men de anade ännu föga vem deras reskamrat var. De tänkte inte att ämnet för deras samtal vandrade vid deras sida; ty Kristus talade om sig själv som om Han vore en annan person. De trodde att Han var en av dem som hade varit närvarande vid den stora högtiden och som nu var på väg hem. Han gick lika varsamt som de över de ojämna stenarna och stannade då och då tillsammans med dem för en kort vila. Så fortsatte de längs bergsvägen, medan Han som snart skulle inta sin plats vid Guds högra hand, och som kunde säga: "Åt mig har getts all makt i himlen och på jorden", gick vid deras sida. Matteus 28:18.

"Under färden hade solen gått ned, och innan de resande nådde sin viloplats hade arbetarna på fälten lämnat sitt arbete. När lärjungarna stod i begrepp att gå in i sitt hem, lät den främmande mannen det förefalla som om han ville fortsätta sin resa. Men lärjungarna kände sig dragna till honom. Deras själar hungrade efter att få höra mer av honom. "Stanna kvar hos oss", sade de. Han tycktes inte ta emot inbjudan, men de enträgnade sig hos honom och bad ivrigt: "Det lider mot afton, och dagen är redan långt framskriden." Kristus gav efter för denna bön och "gick in för att stanna hos dem."

"Om lärjungarna hade underlåtit att enträget framföra sin inbjudan, skulle de inte ha fått veta att deras reskamrat var den uppståndne Herren. Kristus tränger sig aldrig på någon. Han ägnar sig åt dem som behöver Honom. Gärna går Han in i det mest anspråkslösa hem och gläder det ringaste hjärta. Men om människor är alltför likgiltiga för att tänka på den himmelske Gästen eller be Honom att stanna hos dem, går Han vidare. Så lider många stor förlust. De känner inte Kristus mer än lärjungarna gjorde, när Han vandrade med dem på vägen.

Den enkla kvällsmåltiden med bröd blir snart iordningställd. Den ställs fram för gästen, som har tagit plats vid bordets huvudända. Nu räcker Han ut sina händer för att välsigna maten. Lärjungarna ryggar tillbaka i häpnad. Deras följeslagare breder ut sina händer på exakt samma sätt som deras Mästare brukade göra. De ser åter efter, och se, i Hans händer ser de spikhålen. Båda utropar genast: Det är Herren Jesus! Han har uppstått från de döda!

"De reser sig för att kasta sig ned vid hans fötter och tillbe honom, men han har försvunnit ur deras åsyn. De ser på den plats som hade upptagits av honom vars kropp nyligen hade legat i graven, och säger till varandra: 'Brann inte våra hjärtan i oss, medan han talade med oss på vägen och medan han öppnade Skrifterna för oss?'"

”Men med detta stora budskap att förmedla kan de inte sitta och tala. Deras trötthet och hunger är borta. De lämnar sin måltid orörd och ger sig, fyllda av glädje, genast åter av på samma väg som de kom, skyndande att förkunna nyheten för lärjungarna i staden. På vissa ställen är vägen inte säker, men de klättrar över de branta partierna och halkar på de släta klipporna. De ser inte, de vet inte, att de har beskydd av Honom som har vandrat vägen med dem. Med vandringsstaven i hand tränger de vidare, ivriga att gå fortare än de vågar. De tappar bort stigen men finner den åter. Ibland springande, ibland snavande, skyndar de framåt, medan deras osynlige Följeslagare är dem nära vid deras sida hela vägen.”

”Natten är mörk, men Rättfärdighetens Sol lyser över dem. Deras hjärtan spritter av glädje. De tycks vara i en ny värld. Kristus är en levande Frälsare. De sörjer inte längre över Honom såsom död. Kristus har uppstått — gång på gång upprepar de det. Detta är budskapet de bär till de sorgtyngda. De måste berätta för dem den underbara berättelsen om vandringen till Emmaus. De måste berätta vem som slog följe med dem på vägen. De bär det största budskap som någonsin givits åt världen, ett glädjebudskap av vilket människosläktets hopp för tid och evighet är beroende.” Messias, 795–801.